

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ . . . 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 15
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Ἐπειδὴ πολλοί, ἴσως καὶ ἐκ τῶν ἀναγνῶστων μας ἀγνοοῦσι τὴν μετὰ τοῦ Χριστοῦ σχέσιν τῆς Ἐκκλησίας, νομίζομεν ὅτι συντελοῦμεν πρὸς τὴν ὠφέλειαν πάντων τούτων ῥίπτοντες ἰδέας τινὰς περὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Ἄλλὰ πρὶν εἰπωμέν τι περὶ τούτου καλὸν εἶναι ἐν συντόμῳ νὰ ὀρίσωμεν πρῶτον τί εἶναι χριστιανικὴ Ἐκκλησία καὶ ἔπειτα νὰ ἐξετάσωμεν ποίαν σχέσιν ἔχει αὕτη μετὰ τοῦ Χριστοῦ· διότι ἀμφότερα ταῦτα ἔχονται ἀλλήλων. Καὶ πρῶτον Ἐκκλησία, χριστιανικὴ εἶναι συνᾶθροισις πιστῶν συνελθόντων ἐπὶ τῷ αὐτῷ πρὸς ἰδίαν τε καὶ κοινὴν ὠφέλειαν καὶ λατρείαν τοῦ Θεοῦ, ἔστω καὶ δύο ἢ τριῶν προσώπων κατὰ τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ λέγοντος «ὅπου δύο ἢ τρεῖς ἐν τῷ ἑμῷ ὀνόματι κάγω ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. ιη. 20). Ἐπειτα ποία ἡ σχέσις τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας; Ὁ Χριστὸς εἶναι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι, καὶ καθὼς ἡ ψυχὴ εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ αἰτία πασῶν τῶν ἐνεργειῶν τοῦ σώματος καὶ ἡ κρατοῦσα καὶ ζωοποιὸς δύναμις, ἣτις ὠρισμένον μὲν τόπον ἐν αὐτῷ δὲν ἔχει, ἀλλ' εἶναι πανταχοῦ, διακνεῖται ἀνὰ πᾶν τὸ σῶμα καὶ καθιστᾷ τὰ μέλη τοῦ σώματος ὅ,τι εἶναι οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ αἰτία πασῶν τῶν πράξεων τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ κρατοῦσα καὶ ζωοποιὸς δύναμις πρὸς πραγματοποιήσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν, καὶ ἡ καθιστῶσα τὰ διάφορα μέλη ὅ,τι πρέπει νὰ ᾔνη. Προσέτι, καθὼς ἡ ψυχὴ εἶνε ἐνταυτῷ καὶ τὸ ἐνωτικὸν σημεῖον, δι' οὗ τὰ πολλὰ μέλη συνδέονται ἐσωτερικῶς

οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ἐνώνουσα ἐσωτερικῶς τὰ διάφορα μέλη δύναμις εἰς ἐν ὅλον σῶμα, οὐτινος κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστὸς· καὶ καθὼς ἀνευ μὲν ψυχῆς παύει τὸ σῶμα τοῦ νὰ εἶναι πλέον σῶμα, καὶ γίνεται νεκρὸν, τουτέστι πτώμα· οὕτω καὶ πᾶν μέλος οἰαςδῆποτε Ἐκκλησίας μὴ φέρον ἐν αὐτῷ καὶ ἔχον ὡς ἐλατήριον τὸν Χριστὸν εἶναι νεκρὸν μέλος, καὶ εἶναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ὡς τὸ ξηρὸν ξύλον ἐν τῇ ἀμπέλῳ, ὅπερ ῥίπτεται εἰς τὸν κλίβανον. Ἄρα καὶ ὁλόκληρος Ἐκκλησία δυνατὸν νὰ εἶναι νεκρά· εὐκόλως δὲ καὶ μετὰ τινος βεβαιότητος δυνάμεθα νὰ ἀποφανθῶμεν, ἂν Ἐκκλησία τις εἶναι ἢ μὴ τοῦ Χριστοῦ· διότι καθὼς τὸ ἔμφυχον σῶμα ἀπὸ τῶν ἐνεργειῶν καὶ ιδιωτήτων τῆς ψυχῆς γινώσκομεν, παρομοίως καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τῶν πράξεων καὶ καρπῶν αὐτῆς δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν καὶ μετὰ βεβαιότητος ἂν εἶναι τοῦ Χριστοῦ ἢ οὐ, συγκρίνοντες τὰς πράξεις αὐτῆς πρὸς τὸν ἀλάνθαστον κανόνα, ὅστις εἶνε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ διότι καὶ ὁ ὠραῖος ὀφθαλμὸς δι' οὗ ἡ ψυχὴ ὄρα, καὶ τὸ οὖς, δι' οὗ ἀκούει, καὶ ἡ ρίς, δι' ἧς ὀσφράνεται κτλ., ἀνευ ὅμως τῆς ψυχῆς εἶναι ὕλη ὑποκειμένη εἰς σῆψιν· οὕτω καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ κατὰ μέρη τὰ διάφορα μέλη αὐτῆς εἶναι μὲν ὄργανα τοῦ Χριστοῦ, δι' ὧν ἐνεργεῖ, ἀνευ ὅμως Αὐτοῦ εἶναι σώματα νεκρά, τὸ δὲ νεκρὸν σῶμα καὶ ὁ εὐθθέστος διαγιγνώσκει.

Ἄλλὰ κατὰ ταῦτα δὲν πρέπει τις τὴν Ἐκκλησίαν ὡς μηχανισμόν τινα νὰ ἐκλάβῃ· διότι ὁ μηχανισμὸς δὲν συνίσταται ἐκ μελῶν, ἀλλ' ἐκ μερῶν, ἅτινα ἐξωτερικῶς συνάπτονται εἰς ἐν

δλον, οὔτινος τὴν ἐνότητά δύναται νὰ χωρήσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰ μέρη τῆς καὶ πάλιν νὰ συνθέτῃ χωρὶς ποσῶς νὰ βλάψῃ τὸν μηχανισμόν. Ἐνῶ ἡ ἀληθὴς ἐκκλησία ἐνοῦται οὐχὶ ἐξωτερικῶς, ἀλλ' ἐσωτερικῶς εἰς ἐν ὅλον σῶμα, οὐπερ ὁ Χριστὸς κατὰ τὸν Παῦλον εἶναι κεφαλὴ, εἶναι δὲ ἀδύνατον νὰ ἀποσυντεθῇ καὶ συντεθῇ χωρὶς νὰ βλαφθῇ, ὡς ἐν τῷ μηχανισμῷ. Πρὸς τοῦτοις ὁ μηχανισμὸς τίθεται ἢ ἐμποδίζεται ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἢ Ἐκκλησία ὁρατὸς ὑπὸ τῶν λειτουργῶν αὐτῆς διοικεῖται καὶ διευθύνεται, ἀοράτως ὁμως ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ἄρα ἔχει καὶ μέγαν προωρισμὸν πρὸς ὃν πάντες πρέπει νὰ ἀποβλέπωμεν ἂν θέλωμεν νὰ εἴμεθα ζῶντα μέλη ἐκείνου τοῦ σώματος, οὔτινος κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστὸς.

Θ. Μ. Μ.

ΜΙΛΑΝΟΝ

Τὸ Μιλάνον, πόλις τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας μνημονεύεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεδιόλανα ὑπὸ τοῦ Αἰβίου καὶ Πολυβίου. Σπανίως γίνεται μνεῖα αὐτοῦ ἐν τῇ ἱστορίᾳ μέχρι τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ὁ Μαξιμιανὸς περιέβαλεν διὰ τειχῶν. Κατὰ τὴν πρῶτην τῆς Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας δις ἐλεηλατήθη ὑπὸ τοῦ Ἀττίλα καὶ μετὰ ταῦτα ἔμεινεν ἐν τῷ σκότει μέρει τῆς ἐνάτης ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐσπερτος ἀνέγειρε τὰ τείχη καὶ ἐξήσφαλσε τοὺς ἐν αὐτῷ οἰκοῦντας. Ἐκτότε τὸ Μιλάνον ἠῤῥαξε κατὰ τὸν πληθυσμὸν καὶ ἐπλούτει, καὶ ἐφθασεν εἰς τὴν νῦν εὐρίσκειται κατάστασιν, ὃν πρωτεύουσα τῆς Λομβαρδίας καὶ τρίτη πόλις τῆς Ἰταλίας. Κεῖται δ' ἐν τῷ μέσῳ εὐρείας πεδιάδος μεταξὺ τῶν ποταμῶν Λάμπρου καὶ Ὀλάνα, ἡ ἀρχαία πόλις περικυκλούται ὑπὸ διώρυγος καλουμένης *Naviglio Grande*. Ἡ διώρυξ αὕτη μεθ' ἑτέρας τινὸς καλουμένης *Naviglio di Martesena* θάπει τὸ Μιλάνον εἰς συγκοινωνίαν μετὰ τῆς *Lago Maggiore*, τῆς λίμνης τοῦ Κόμο, καὶ τοῦ ποταμοῦ Πάδου. Τὰ προάστεια περιβάλλονται ὑπὸ ὄχρωμάτων ἐχόντων δένδρα καὶ χρησιμεύουσιν ὡς περίπατος. Ἡ περιφέρεια τῆς πόλεως εἶναι περὶ τὰ δέκα μίλια. Αἱ ὠραιότεραι ὁδοὶ εἶναι ἐκτὸς τῆς ἀρχαίας πόλεως· αἱ ἀγούσαι εἰς τὰς πρωτίστας πύλας καλοῦνται *Corso*, αἰτίνες χρησιμεύουσιν ὡς περιπάτου. Ἡ παλαιὰ πόλις εἶναι κακῶς ἠκοδομημένη, ἔχουσα ὁδοὺς στενάς καὶ ἀκανονίστους· ἀλλ' αἱ ἐλλείψεις αὗται ἀντισταθμίζονται ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεποῦς Μητροπόλεως, ἣτις ἱσταται σχεδὸν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως. Τὸ ἔξοχον τοῦτο καθίδρυμα ἐκ λευκοῦ λίθου ἄπαν ἠκοδομημένον, εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν Παρθένον Μαρίαν. Ἡρξάτο δὲ ἡ οἰκοδομὴ αὐτοῦ κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1386 ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Γαλαῆζου. Βισκόντη, Δουκὸς τοῦ Μιλάνου, καὶ εἰσέτι δὲν ἐπερατώθη. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ εἶναι νεωτέρα Γοτθικὴ, ἢ ἐπίχρυσος· τὸ ἐμπροσθεν μέρος μετέχει καὶ τῶν δύο

ὑπάρχουσι δὲ καὶ περὶ τοὺς ἑκατὸν ὀβελίσκους καὶ τὰς τρεῖς χιλιάδας ἀγαλμάτων διαφόρου μεγέθους. Τὸ ἔνδον εἶναι εὐρύχωρον καὶ σεμνοπρεπές, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι διακόσιαι βαθμίδες πρὸς ἀνάβασιν εἰς τὴν στοὰν ἣτις περικυκλοῦ τὸν πρώτιστον ὀβελίσκον. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦτο μεγαλοπρεπῆς θέα τῆς Λομβαρδικῆς πεδιάδος παρίσταται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ θεατοῦ πρὸς δὲ τοῦτοις ἡ σειρά τῶν Ἄλπεων ἣτις τὴν περιβάλλει ἀποτελοῦσα πρὸς βορρᾶν μνηοειδὲς σχῆμα.

Τὸ Μιλάνον ὠνομάσθη «μικρὸν Παρίσιον» ἢ δ' ἐπωνυμία αὕτη δὲν εἶναι ἀκατάλληλος διὰ τε τὴν κίνησιν καὶ τὴν εὐθυμίαν τὴν ἐν αὐτῷ ἐπικρατούσαν. Ἐχει πλείστα καφενεῖα, λαμπρὰ ξενοδοχεῖα, ἀφθονία κομψῶν ὀχημάτων καὶ πολυάριθμα θέατρα. Εἶναι δὲ καὶ κέντρον μαθήσεως· καὶ πλείονα βιβλία ἐκδίδονται ἐν Μιλάνῳ ἢ εἰς ὅλας τὰς Ἰταλικὰς πόλεις. Αἱ ἐκκλησίαι περιέχουσι πλείστας ὠραίας εἰκόνας, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ περίφημον «Δεῖπνον τοῦ Κυρίου ἡμῶν» ὑπὸ Λεωνάρδου Βίντση· ἢ «Ἀγὰρ» τοῦ Τερτζίνη· «ὁ γάμος τῆς Παρθένου» ὑπὸ Ραφαήλ, καὶ οἱ ἄγιοι Πέτρος καὶ Παῦλος» ὑπὸ Γκίδου. Ἐκτὸς τῶν οἰκοδομημάτων, τὸ ἐν τῷ Μιλάνῳ θέατρον Λασκάλα καλούμενον, εἶναι τὸ ὠραιότερον ἴσως ἐν τῷ κόσμῳ, ἢ Ἀφίς τῆς Εἰρήνης δευτερεύουσα τῆς ἐν Παρίσι τοῦ Ἀφίδος τοῦ Ἀστέρος. Τὸ παλάτιον Βισκόντη διακρινόμενον διὰ τὰς ἐπὶ τῶν παραθύρων προτομὰς· τὸ παλάτιον Αὐνόνη, μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα· τὸ γραφικὸν ἔργον τοῦ Ἀλεξίου παλάτιον τῆς Οἰκονομίας· πρὸς δὲ τοῦτοις καὶ ἕτερα μεγάλης καλλονῆς. Ὑπάρχουσι δὲ διάφοροι ἀψίδες καὶ πυλώνες, ὧν ἡ μᾶλλον ἀξιοσημείωτος, εἶναι ἡ τοῦ Τικίνου πύλη ἢ Μαρτέγκου, ἔργον τοῦ Κανιόλα. Ἡ Νέα Πύλη καὶ ἡ Ἀνατολικὴ Πύλη εἶνε ἔργα ἀξιοσημείωτα τῆς νεωτέρας ἀρχιτεκτονικῆς.

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΟΥ ΡΙΦ

Ἡ ἀκτὴ τοῦ Ρίφ εἶναι μέρος τῆς παραλίας τῆς Μαυριτανίας, περίφημος διὰ τὰ πειρατικὰ κατορθώματα τῶν κατοίκων τῆς, οἵτινες καὶ τοὶ ὑπήκοοι τοῦ αὐτοκράτορος, δὲν ἀναγνωρίζουσιν ὁμως αὐτόν, εἰμὴ μόνον ὡς ἀρχηγὸν τῆς θρησκείας· περιέχει δὲ 12 περίπου ἀθλίας κόμας, εἰς ἃς οὐδεὶς ἄλλος παρὰ τοὺς ἐγκατοίκους τολμᾷ νὰ ἐμφανισθῇ· διὰ τὸν ὑπὸ τῶν ἀνόμων τούτων ληστῶν ἐμπνεόμενον τοῖς πᾶσι τρόμον. Οἱ ἐπιφοβώτεροι δὲ τούτων εἰσὶν οἱ κατοικοῦντες τὴν κόμην Ἀζανέμ, κειμένην εἰς τὸ βάθος μικροῦ τινος κόλπου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς καταφύτου λόφου. Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς φυλῆς ταύτης κατάγονται ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Κουλαῖ, καὶ ἔχουσι πολυάριθμα, καλῶς ὀπλισμένα καὶ ἐπιτήδεια πλοίαρια. Οὗτοι ἦσαν οἱ προσβαλόντες τὸν ὑπὸ τοῦ Πρίγκιπος τῆς Πρωσίας Ἀδαβέρτου, διοικούμενον Πρωσικὸν στολίσκον, καὶ οἱ πολλακίς νικήσαντες τακτικὰ Εὐρωπαϊκὰ στρατεύματα. Ἐπὶ τέλους δὲ ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Μαυριτα-

νίας κατείδε τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ λάβῃ μέτρα τινὰ πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῆς ἐπὶ τῶν ἀπειθῶν τούτων ὑπηκόων ἐξουσίας αὐτοῦ, καὶ κατὰ συνέπειαν ἐπεμψε τὸν Σατράπην τοῦ Ταντζιέρ, Βέν-Ἀβού ἐπὶ κεφαλῆς μεγάλης δυνάμεως, ἵνα εἰσπράξῃ τοὺς ἐπὶ τοσοῦτον καθυστερημένους φόρους τῶν κατοίκων τοῦ Ρίφ, ὅστις παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἐπιτυχῶν τοῦ σκοπίμου, ἐπανῆλθε πρὸς τὸν Ἀδδέρ-Βαμάν, φέρων μεγάλην ποσότητα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· ἴσχυσε δὲ νὰ καύσῃ καὶ τινὰ τῶν πλοίων αὐτῶν, καὶ οὕτω ν' ἀναχαιτίσῃ αὐτοὺς ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἀπὸ τῆς πειρατείας διὰ τῆς ἀποστερήσεως τῶν μέσων τῆς κακουργίας τῶν.

Ἐν τοῦτοις ἡ ληστεία τῶν πειρατῶν καὶ μετὰ ταῦτα ἐξηκολούθει, ὥστε ἐπὶ τέλους ἡ Ἰσπανία ἀπεράσισεν ἵνα ἐξαφανίσῃ τοὺτους κατὰ κράτος, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἠτοίμασεν ἐστρατεῖαν κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1855, ἣτις κατηνάγκασεν αὐτοὺς νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὸν Μοίραρχον *Baceta*.

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΣ

Τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον ἀναφέρεται περὶ τοῦ διασήμου ζωγράφου Γεράρδου. Οὗτος ἐπεφορτίσθη ποτὲ ὑπὸ Ναπολέοντος τοῦ Α' νὰ ζωγραφίσῃ τὴν μάχην τοῦ Ἀούστερλιτς. Ἐν τῇ συνθέσει τοῦ πολεμικοῦ ἐκείνου ἀνδραγαθήματος ὁ στρατηγὸς Ράπ ἔμελλε νὰ παρασταθῇ, προσερχόμενος ἐπὶ καλπάζοντος ἵππου, ὅπως ἀναγγεῖλῃ τὴν νίκην. Ἀφοῦ ἐπὶ τοῦ κανναβοπάνου παρεσκευάσθησαν πάντα, ὑπελείπετο νὰ τεθῇ ἐπιπὸς ὁ ἀγγελιοφόρος στρατηγὸς πρὸς ἀποτέλεσιν τῆς εἰκόνης· ἀλλ' ὁ Γεράρδος δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ πολεμικὸν ἵππον, ἀρμύζοντα εἰς τὰς ιδέας του. Ὁ αὐτοκράτωρ ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσίν του οὐ μόνον τῶν ἰδίων σταύλων τοὺς ἵππους, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱππικὰ συντάγματα διέταξε νὰ παρελάσωσιν ἐνώπιόν του καλπάζοντα. Πλὴν καὶ τούτου γενομένου, ὁ ζωγράφος δὲν εὗρε μορφήν ἵππου, ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὸ ἐν τῇ φαντασίᾳ αὐτοῦ σχέδιον, καὶ ὁ στρατηγὸς Ράπ ἔμεινεν ἔτι ἄνευ ἵππου. Ἡμέραν τινὰ περιδιabάζων εἰς τὸ βουλευτήριον, εἶδε μετ' ἀγαλλιάσεως ἐν τινὶ ἀθυματοπωλείῳ ἐπὶ μικρᾶς σανίδος ἐξωγραφημένον ψυχρὸν ἵππον, μαύρην ἔχοντα κεφαλὴν, καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεως τοῦ φαινομένου ἔτοιμον τρόπον τινὰ νὰ πηδήσῃ ἐκ τοῦ παραθύρου, Ἰδοῦ, ἀνέκραξεν, αἶππος διὰ τὸν Ράπ, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἠρώτησε τὴν τιμὴν του. Ἀκούσας 25 σολδιά, ἐπλήρωσεν αὐτὰ, καὶ λαβὼν ὑπὸ μάλης τὸν ἵππον, ὑπῆγε εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἀπετελείωσεν τὸ ἔργον· καὶ αὐτὸς, λέγουσιν, εἶναι ὁ ἵππος ἐν τῇ περιφίμῳ εἰκόνι τοῦ ἐν Βερσαλλίαις μουσείου, ὁ φέρων τὸν Ράπ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα. Ὁ στρατηγὸς ἐκ τῆς βίας ἀπώλεσε τὸν πῖλον αὐτοῦ.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Πόσαι συγκινήσεις αὐτοφρεῖς ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς

ἀνθρωπίνους σπλάγχνοις, αἰτίνες δύνανται νὰ εὐρωσιν παρηγορίαν, μόνον εἰς τὰ ἄσματα. Ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε θὰ ὑπῆρχε ἄνευ αὐτῶν, ἢ ἐὰν ὑπῆρχε δὲν θὰ εἶχε ψυχὴν ἐπιδεκτικὴν τοιούτων συγκινήσεων. Αἱ γνώσεις ἡμῶν περὶ τῶν πρώτων φυλῶν τῆς γῆς μαρτυροῦσιν, ὅτι αὗται δὲν ἦσαν ξένοι τῆς θείας τέχνης. Ἡ μουσικὴ εὖρε πρῶτως ὑποδοχὴν ἐφ' ἅπαντα τὸν κόσμον. Καὶ οἱ ἄγριοι ἔχουσι τοὺς ὕμνους τῶν, τὰ πολεμικὰ τῶν ἄσματα καὶ τοὺς ἐπιταφίους θρήνησιν. Ἡ μουσικὴ εἶναι τὸ εὐγενέστατον τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων, τὸ ὁποῖον μαλακῶνει τὴν καρδίαν καὶ καθίστησι τὸν ἄνθρωπον εὐδαίμονα. Ὁ ἄνθρωπος, λέγει ὁ Σαιξπήρ, ἐν ᾧ δὲν ὑπάρχει μουσικὴ καὶ ὅστις δὲν συγκινεῖται ὑπὸ τῆς ἀρμονίας τῶν γλυκέων ἤχων, ἐπλάσθη διὰ προδοσίαν, δόλον καὶ λαφυραγωγίαν. Αἱ αἰσθήσεις τοῦ πνεύματός του εἰσι ζοφώδεις, ὡς νύξ, πᾶν δὲ φίλτρον αὐτοῦ μέλαν ὡς ἔρθεος. Ἐπὶ τοιούτῳ ἀνθρώπῳ δὲν πρέπει νὰ ἔχητε πίστιν.

ΤΕΧΝΗ

Ἡ τέχνη συγκριτικῶς πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὰς θεωρίας τῆς φύσεως εἶνε ὄντως ὠραία. Ἡ ἀνθρώπινος ἀγγίονα ἀκολουθοῦσα στενῶς τοὺς νόμους τούτους δίδει εἰς τὰ ἄψυχα ποιήματά της πνεῦμα σχεδὸν ἀληθές. Τὸ πεποικιλμένον ἤτριον αἶθρι ὑπὸ φαντασιώδους ζωῆς. Τὸ μάρμαρον ὁμιλεῖ διὰ τῶν ψυχρῶν ἀναισθητῶν χειλῶν του. Ἡ φαντασία παρέχει τῶντι εἰς τοὺς νόμους καὶ τὰς θεωρίας δύναμιν ζωῆς καὶ ἡ τέχνη συγκοινωνοῦσα μετὰ τῆς φύσεως μεγαλύνεται. Ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἀπελλοῦ ἐξωγράφησε διὰ τῆς γραφίδος του σταφυλὰς τόσον ἐπιτυχῶς, ὥστε τὰ πτηνὰ ἐδελεάσθησαν ὑπ' αὐτῶν. Μία πτυχὴ τοῦ Ἀπελλοῦ ἠπάτησε καὶ αὐτὸν τὸν διδάσκαλόν του. Ἡ τέχνη ἐν ταῖς σκηναῖς ταύταις γίνεται ἥττον μικρὰ τῆς φύσεως καὶ εἶναι ὁ ἀρμόδιος κοινωνὸς αὐτῆς· διότι ὁ καλλιτέχνης δὲν φοβεῖται μήπως ἐξαντλήσῃ τοὺς τύπους καὶ τὰ χρώματα τῆς φύσεως. Δύναται νὰ ζωγραφίσῃ καὶ γλύπτῃ διὰ παντός, θέλουσιν ὁμως μένει εἰκόνας λύπης, χαρᾶς καὶ ἀλλοκότων ζωγραφιῶν, πραγματικῶν ἢ ἰδανικῶν, αἰτίνες παρέξουσιν πηγὴν ἀκένωτον ἐξ ἧς ὁ καλλιτέχνης ἀρύσει τὰ νάματα τῆς ζωῆς.

ΧΡΗΣΙΣ ΤΑΠΗΤΩΝ

Οἱ τάπητες, οἱ καλούμενοι κοινῶς κελίμνια, ἦσαν ἐν χρῆσει σχεδὸν περὶ τὴν 8ην ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χριστοῦ, οὐχὶ ὁμως τοιοῦτοι, οἳ εἶναι σήμερον, οὐδὲ ἡ χρῆσις αὐτῶν ὁμοία μετὰ τὴν σημερινήν. Τότε ἠπλωνον αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐφ' ᾧ ἕκαστηντο οἱ ἄνθρωποι οἱ ὑπὸ σκηνᾶς ἐνδαισιώμενοι, ὡς καὶ σήμερον ἀκόμη μεταχειρίζονται αὐτοὺς οἱ Τοῦρκοι, ὅταν πρόκηται νὰ προσκυνήσουν. Δὲν εἶναι ὁμως γνωστὸν, καὶ πότε ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἤρχισαν οἱ ἄνθρωποι νὰ μεταχειρίζωνται αὐτοὺς ἐντὸς τῶν οἰκιῶν. Ἀναφέρεται,

ὅτι τὴν 12 ἑκατονταετηρίδα μετὰ Χριστὸν εἶχεν εἰσαχθῆ ἢ χρῆσις αὐτῶν ἐν ταῖς οἰκίαις καὶ ἐθεωρεῖτο μάλιστα ὡς πολυτελείας ἐπιπλον ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἡ ὑφανσις μαλλίων ταπήσων, μετενεχθεῖσα ἐκ Περσίας, εἰσήχθη ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἑρρίκου τοῦ Δ', τῷ 1610, ὅτε εἶχον μεγάλην τιμὴν οἱ περσικοὶ καὶ τουρκικοὶ τάπητες. Ὁ ἐργαλεῖος ἢ ἄλλως καλουμένη Ὀλλανδικὴ ὑφαντικὴ μηχανὴ εἰσήχθη ἐν Λονδίῳ ἐξ Ὀλλανδίας τῷ 1678 περίπου, ἀλλ' ἐκτοτε ἐτροποποιήθη μεγάλως, ἐβελτιώθη καὶ τοιαύτην ἔλαβε κυκλοφορίαν καὶ ἀνάπτυξιν ἢ τοῦ τοιούτου εἶδους μηχανή, ὥστε ἐν τῇ μεγάλῃ Βρεττανίᾳ ὑπάρχουσιν ἤδη 250,000 ὑφαντικαὶ μηχαναὶ διὰ τῶν χειρῶν κινούμεναι καὶ 75,000 μηχαναὶ τοιαῦται, αἵτινες κινούνται διὰ τοῦ ἀτμοῦ, ἐκάστη τῶν ὁποίων ὑφαίνει 22 πήγεις καθ' ἐκάστην. Αἱ διὰ τοῦ ἀτμοῦ ὅμως αὐταὶ μηχαναὶ εἰσήχθησαν τῷ 1807.

Ο ΒΕΗΣ ΤΗΣ ΤΥΝΙΔΟΣ

Ἡ ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐκβίασις τοῦ Βέη τῆς Τύνιδος ὅπως ὑπογράψῃ συνθήκην ἣτις καθίστησιν αὐτὸν ὑποτελῆ τῇ Γαλλίᾳ κατέστησε τὸν Βέην τὸ ἀντικείμενον τῆς κοινῆς περιεργείας. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς τῆς συνθήκης οὐδόλως οἱ Γάλλοι ἠδυνήθησαν νὰ ἡσυχάσωσιν. Τὰ πράγματα ἐν Τύνιδι λίαν σοβαρὰ κατέστησαν. Στίφη Ἀράβων ληΐζουσι τὴν χώραν καὶ πολλὰς ἐπιδρομὰς ποιοῦσι κατὰ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ. Μεγάλως δὲ συνετάραξε τὴν πόλιν τῆς Τύνιδος ἡ ἀπόδρασις ἐν Σφαῶ τῶν καταδίκων, ἐξ ὧν ὀλίγοι συνελήθησαν. Ἡ ἐξουσία τοῦ Βέη οὐδεμίαν δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν κατοίκων.

ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ περίεργος ἐγένετο ἐφαρμογὴ ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις· ἐφηρμόσθη τοῦτο ἤδη πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν δικαστηρίων, ἵνα δι' αὐτοῦ λαμβάνονται αἱ τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς κρατουμένων συνδιαλέξεις. Τοῦτο ἀναγράφει ἡ ἐφημερίς «Ἡλεκτρικὸν Φῶς». Ἐντὸς ἐνὸς κελλίου ἐπέτρεψαν νὰ συνέλθωσιν οἱ συνένοχοι, ἐντὸς δ' ἐτέρου οἱ συγγενεῖς τῶν ἐνόχων ἀφεθέντες ἅμα ἀνεπιτήρητοι, ὑπάλληλος δ' εἶχε προσκεκολλημένον τὸ οὖς εἰς τὴν μηχανὴν τοῦ τηλεφώνου, ἣτις εὐρίσκετο προσηρμοσμένη εἰς τοῖχον ἐξωτερικὸν τῆς φυλακῆς. Οἱ ἐνοχοὶ, μὴ ὑποπτεύσαντες ὅτι οἱ τοῖχοι εἶχον ὄρα, ἐπωφελήθησαν τῆς εὐκαιρίας, ὅπως ὁμιλήσωσι περὶ τοῦ ἐγκλήματος· οὕτω δὲ ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ προσεπορίσθη χρησίμους ἀποκαλύψεις.

M. DAVILOUD

Ὁ Davioud ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1823 ἀπέθανε δὲ τὴν 6 Ἀπριλίου 1881 ἐν Παρισίοις.

Λαβὼν ἅπαντα τὰ βραβεῖα τῆς εἰς σχεδιαγραφίαν εἰδικῆς σχολῆς, εἰσήλθεν ὡς σχεδιαστὴς εἰς τὴν νομαρχίαν τοῦ Σηκουάνα.

Τὸ 1849 ἔτυχεν τοῦ δευτέρου βραβεῖου τῆς Ῥώμης· ἡ πρώτη αὐτοῦ οἰκοδομὴ ὑπῆρξε τὸ θέατρον α' *Etiampes* κατὰ τὸ 1850.

Κατόπιν τὸ 1855 ὠνομάσθη ἐπιθεωρητὴς τῶν περιπάτων καὶ τῶν δενδροφυτειῶν. Ἄπασαι αἱ περὶ τὸ δάσος τῆς *Boulogne* οἰκοδομαὶ ὠκοδομήθησαν διὰ τῶν σχεδίων του. Ἡ κρίνη *Saint Michel* τὸ 1859 καὶ τὸ Πανόραμα τῶν Ἠλυσίων Πεδίων ὠκοδομήθη ἐπίσης παρ' αὐτοῦ, ὡσαύτως καὶ τὸ θέατρον τοῦ *Châtelet* καὶ τῶν ἐθνῶν. Ὁ Davioud ὑπῆρξεν ἀποκλειστικῶς ὁ δὸς τὸ σχέδιον τοῦ *Trocadero*.

Τὴν ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως τῆς Παγκοσμίου ἐκθέ-

σεως ὁ Davioud προεβιάσθη ἀξιωματικῶς τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΖΑΠΠΑΣ

Δικαίως πᾶν ὅτι λεχθῆ διὰ τὸν βίον τοῦ Α. Ζάππα, ὅτι ἦναι προσῆκον ἐγκώμιον τῆς ἀρετῆς, ὅπερ ἀνάγκη νὰ προβάλληται εἰς μίμησιν πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ συντελεῖ εἰς ἀναζωπύρωσιν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἐπιγενομένων τοῦ μεγαλοουργοῦ ζήλου. Ἀληθές ὅτι ὁ βίος τῶν ἐναρέτων ἀνδρῶν διττῶς εἶναι ὠφελείας πράξεως, διότι οὐ μόνον αὐτοὺς καθ' ἑαυτοὺς ἀγαθοποιοῦσι τὴν ἐν τῇ ζῶσιν κοινωνίαν, ἀλλὰ τὸ παραδειγ-

ἀποκαλύπτεται πρὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ εὐκλεοῦς Ζάππα, τὸ ὅποσον δικαίωμα ἀναμφήριστα καὶ ἐπιβλητικὰ φέρει; Δὲν ἐκπροσωπεῖ τοῦτο τοσαύτας ἐνδόξους δέλτους τῆς νεωτέρας ἐθνικῆς ἡμῶν ιστορίας, ἐν αἷς ἀναγράφονται μέγιστα πρὸς τὸ ἔθνος εὐεργεσίαι, τὰς ὁποίας δὲν δύναται ἢ νὰ παρακολουθῆ αἰωνίως ἢ ἀφθίτος καὶ εὐγνώμων πάντων ἡμῶν μνήμη;

Ὁ Ἀθ. Ζάππας ἐγεννήθη ἐν Λυμπόβῳ τῆς Ἠπείρου, ἐξ οἴκου ἐπιφανοῦς, ἐξεπαιδεύθη τὸ κατ' ἀρχὴν εἰς σχολεῖον ἐν Κερκύρᾳ, καὶ τοὶ γλίσχα διετίθεντο τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ μέσα τῆς πατρικῆς προστασίας. Ἀλλ' ἐκεῖ μολὶς γνωσθέντα τῶν πρώτων γραμμάτων βαρεῖα ἐπελθούσα ἢ συμφορὰ τῶν ἐστέρησε τῶν πατρι-

μα τοῦ ἐναρέτου αὐτοῦ βίου διδάσκει τοὺς ἄλλους τὸ ἐναρέτως ζῆν διεγείρον τὴν ἀμιλλαν τῆς ἀρετῆς. Τὴν τοιαύτην εἰλικρινῆ ἀνάμνησιν, τὴν συμπάθειαν ταύτην τὴν βλασταίνουσαν παρὰ τὰ χεῖλη τοῦ τάφου, καὶ διὰ τοῦτο προσφιλῆ καὶ ἀγνὴν, τὴν ἀνάμνησιν ταύτην τὴν ἀγαπητὴν εἰς παντὸς Ἑλλήνος τὴν καρδίαν ἐξησφάλησεν αὐτῇ ἀναντιρρήτως ὁ Ἀθανάσιος Ζάππας, οὗ τὸν θάνατον τοσοῦτο πενθίμως ἀνεκοίνωσεν ὁ Ἑλληνικὸς τύπος, συνεμερίσθη δὲ εὐπροσδέκτως πᾶσα γνῶριμος ψυχὴ τυχοῦσα τῆς μεγάλης εὐεργεσίας τοῦ γεραροῦ ἀνδρός.

Τίς τῶν πολιτῶν Ἑλλήνων δὲν ἀναγνωρίζει, δὲν

κῶν πτερύγων, ἀναγκάσασα αὐτὸν ἵνα διακόψῃ τὰς ἑαυτοῦ σπουδὰς. Ἀνὴρ γενόμενος, εὖρε τὸ στάδιον πρότερον δημιουργηθὲν ὑπὸ τοῦ μεγαλεπιβούλου ἀδελφοῦ αὐτοῦ Εὐαγγέλη, καὶ τοῦ μεγαλοουργοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κωνσταντίνου εἰς δ καὶ αὐτὸς ἐδραμμεν ὅπως συνεργασθῆ νὰ συντελέσῃ. Εἶχεν ἤδη ἀφθονα τὰ μέσα ὁ Ἀθανάσιος Ζάππας, ὅπως ἐγκαταλείψῃ ἀγνωστον γῆν καὶ ἀπέλθῃ ἐὰν μὴ εἰς τὴν γεννέτειραν, ὅπου καὶ ἐκεῖ δούλων ἡμᾶρ ἀπλοῦται, ἀπέλθῃ εἰς τὴν προσφιλεῖ αὐτῷ Ἑλλάδα, καὶ ἐκεῖ ἐν μέσῳ οἰκογενειακοῦ κύκλου, μεταξὺ τιμῶν καὶ σεβασμοῦ τῶν πάντων, καὶ ὑπὸ γελοέσσων καὶ γοητευτικῶν πλέον

φύσιν τὴν εὐδαιμονίαν εὖρη τοῦ βίου καὶ νὰ τὸν διέλθῃ ἀνέτως καὶ ἀμόχθως.

I. A. A.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΞ ΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

Νεανίας τις, γεωργός, κατοικῶν πλησίον τοῦ Μεαυα ἀπῆλθεν εἰς τὸ δάσος ἵνα συλλέξῃ φύλλα καρύας διὰ τοὺς βόας του· ἐνῶ δὲ ἐκτύπα διὰ ῥάβδου τοὺς κλώνους τοῦ δένδρου, αἶφνης περιεκυκλώθη ὑπὸ κονιορτοῦ, ὅστις τοσοῦτον σφοδρὸν βῆξα τῷ ἐπροξένησεν, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἐπανέλθῃ οἴκαδε. Τὸ πρόσωπον, αἱ χεῖρες, καὶ ὁ λαιμὸς αὐτοῦ ἀμέσως ἐπληρώθησαν φλυκταινῶν, αἱ ὁποῖαι τρομερὸν κνησμόν τῷ ἐπήνεγκον· τὸν κατέλαβε δὲ καὶ σφοδρὸς πυρετός· τὰ πρόχειρα ἰατρικὰ, τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθη οὐδαμῶς ὠφέλησαν, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ προσκαλέσῃ ἰατρὸν· καὶ ἀφοῦ οὗτος μετεχειρίσθη ὅσα μέσα ἢ ἐπιστήμη τοῦ παρῆχε, δὲν ἠδυνήθη νὰ σώσῃ τὸν πάσχοντα, ἀλλ' ἀπέθανε μετ' ὀλίγας ὥρας. Ἀπεδείχθη δὲ ὅτι ὁ δυστυχῆς δοκιμάζων νὰ κόψῃ φύλλα, διετάραξε φωλεὰν ἐντόμων, ἅτινα οἱ Γάλλοι καλοῦσι *Bombux pro cesionaire*· τὰ ἔντομα ταῦτα πολὺ φαρμακερὰ ὄντα, ἔχουσιν ὡς τοσοῦτον ἐλαφρὰ, ὥστε ταραττόμενα ἵπτανται ἀποτελοῦντα εἶδος κονιορτοῦ, ἐπικαθήμενα δὲ ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ἔρματος προξενοῦσιν ἐλκώσεις· ἂν δ' εἰσέλθωσιν εἰς τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα ἐπιφέρουσι θάνατον.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΡΗΜΑΤΑ

Ἡ μουστροφῆς καὶ πολύγλωττος βασίλισσα τῆς Ρουμανίας συντάσσει κατὰ καιροὺς ἀποφθέγματα, ἐξ ὧν ἡ γαλλικὴ ἐφημερὶς *Figaro* ἐδημοσίευσεν τὰ ἐπόμενα: «Αἱ πολιτικὴ τρίχες εἶνε ἀφρὸς καλύπτων τὸ πέλαγος μετὰ τὸν κλύδωνα. — Γυνὴ ἐξώλης ἐνατενίζει πρὸς γυναῖκα τιμίαν ὡς πρὸς κάτοπτρον, ἐλέγχον τὰς ἐαυτῆς ῥυτίδας· τοσοῦτον δὲ μαίνεται ἐπὶ τούτῳ, ὥστε θὰ τὸ κατέθραυεν, ἐὰν ἠδύνατο. — Ὁ ὕπνος εἶνε γενναϊόδωρος κλέπτῃς, διότι ἀποδίδει εἰς τὴν δύναμιν ὅσα ἀφαιρεῖ λάθρα τὸν χρόνον. — Ἐὰν ἠδύνασθε νὰ εἰψήτε ὡσπερ ἐλεημοσύνην τὸν ὕψ' ὑμῶν κατασπαταλῶμενον χρόνον εἰς τοὺς ἐπισταμένους νὰ ποιήσωσι βελτίονα χρῆσιν αὐτοῦ, πόσοι ἐπαίται θὰ ἦσαν πλούσιοι! Τὸ καθήκον συσπᾶ τὰς ὄφρυς, ὅταν τὸ διαφεύγῃς· προσμειδᾷ δὲ, ὅταν ἀκολουθῆς αὐτῷ. — Οἱ ἀνθρώποι οὔτε μεγαλοφυῶν συγχωροῦσιν ἡμῖν, οὔτε ἐπιτυχίας, οὔτε φίλους, οὔτε χαρὰν· συγχωροῦσι δὲ ἡμῖν μόνον τὸν ἡμέτερον θάνατον, καὶ τούτον δὲ οὐχὶ πάντοτε. — Γυνὴ, μὴ ἐγκαυχωμένη ἐπὶ τῷ φύλῳ αὐτῆς, ὁμοιάζει βασίλισσῃ· ἀνάξια τοῦ διαδήματος. — Νόμιζε τὸ σῶμά σου δούλον, ἵνα μὴ γίνῃ κύριός σου (τῇ γνώμῃ ὑπηρετεῖν ἐθιστέον τὸ σῶμα, κατὰ Ἑσνοφῶντα). — Ἡ ὑπερηφανία εἶναι κακὸς σύμβουλος, ἀλλὰ κέθαιος φίλος, ὡς ἀνγκάζων ἡμᾶς νὰ εὐλαβώμεθα τὰς βρίσεις τῶν ἄλλων. — Ὁ βίος εἶναι βραχύτερος ἢ ὥστε νὰ ποιήσῃ τις ὅσα βούλετε ἀγαθὰ. α' Ὅτε ἡ αὐτῆ

βασίλισσα ἀπώλεσε τὸ θυγάτριόν της, ἐγράψεν· «Ὁ βίος εἶναι τέχνη, ἐν ἧ ὁ ἄνθρωπος μένει συγχρότατα φιλότεχνος· ὅπως δὲ γίνῃ ἀριστοτέχνης, οφείλει πρῶτον νὰ ἐκχέῃ τὸ αἷμα τῆς ἑαυτοῦ καρδίας.»

Ο ΕΝ ΟΔΗΣΩ: ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

Ἡ Ὀδησός, πόλις ἐμπορικωτάτη, ἐστὶ τὸ ἐπίνειον τῆς τε Βασσαραβίας καὶ τῆς Νέας Ῥωσσίας, καὶ τινων τῆς Κεντρικῆς Ῥωσσίας κυβερνήσεων, ὡς τῆς Ποδολίας, Βολινίας καὶ Οὐκραίνου. Τα προϊόντα αὐτῆς ἐξάγονται ἀκατέργαστα, ἐνῶ ὀλίγα μόνον ξένα ἐμπορεύματα εἰσάγονται, καὶ τοῦτο ἕνεκα τοῦ γνωστοῦ ἐν Ῥωσσίᾳ προστατευτικοῦ συστήματος. Ταῦτα δὲ πάλιν εἰσὶν ὠφελιμώτερα τῇ πόλει αὐτῇ, ἥτις ἐστὶν ἐλεύθερος λιμὴν, ἐν τοῖς ἐνδοτέροις τῆς Ῥωσσίας. Διὰ τοῦτο ἡ Ὀδησός, καὶ τοῖ Ῥωσσικὴ πόλις, περιέχει ὀλίγιστα τῆς Ῥωσσίας ἔργα, προμηθευομένη σχεδὸν τὰ πάντα ἐκ τῆς Εὐρώπης. Κατὰ μέσον ὄρον τὰ κατ' ἔτος ἐξαγόμενα προϊόντα ἀναβαίνουν εἰς τεσσαράκοντα ἑκατομμύρια ἀργυρῶν ρουβλίων, ὅπερ ἐστὶ τὸ διπλάσιον ἢ τριπλάσιον τῶν εἰσαγομένων.

Τὰ δὲ ἐξαγόμενα προϊόντα εἰσὶ κυρίως σίτος (οὗ μέγα μέρος ἐστὶ βρίζα ἢτοι σίκαλις), λίπος καὶ ἔρια. Τούτων ὁ μὲν σίτος προέρχεται ἐκ τῆς Ποδολίας καὶ Οὐκραίνου, τὸ δὲ λίπος καὶ τὰ ἔρια ἐκ τῆς Νέας Ῥωσσίας. Τὸ λίπος κυρίως ἀγοράζεται ὑπὸ τῶν Ἀγγλων καὶ γίνεται χρῆσις αὐτοῦ ἐν ταῖς μηχαναῖς· προμηθεύονται δ' αὐτὸ ἐκ ζώων. Τὸ κρέας, ἕνεκα τῆς ὀλίγης αὐτοῦ καταναλώσεως ἐστὶ τοσοῦτον μικρᾶς ἀξίας ἐν ταῖς ῥηθείαις ἐπαρχίαις τῆς Ῥωσσίας, ὥστε συνήθως βράζεται χάριν τοῦ λίπους. Τὰ δὲ ἔρια εἰσὶ ἐν γένει κωτωτέρας ποιότητος καὶ τιμῶνται ὅσον τὰ τῆς Αὐστραλίας.

Οἱ Ῥωσσοὶ ἐν τοῖς ἀποικισμοῖς αὐτῶν διαφέρουσιν ἐντελῶς τῶν ἄλλων ἐθνῶν, ἅτινα ἐν γένει φροντίζουσιν ὅπουδῆποτε μετοικήσωσιν, ὅπως καταστήσωσιν τὴν νέαν αὐτῶν κατοικίαν, ὡς οἷόν τε τάχιον εὐάρεστον, καὶ ἔλθωσιν εἰς φυλικὰς σχέσεις πρὸς τοὺς ὁμόρους λαούς. Πρὸ πάντων δὲ κατασκευάζουσιν ὁδοὺς καὶ οἰκοδομοῦσι ξενοδοχεῖα· αὐξομένου δὲ τοῦ πληθυσμοῦ, διευκολύνουσι τὴν πρὸς ἀλλήλους συγκοινωνίαν καὶ διὰ σιδηροδρόμων. Οὐ συμβαίνει δὲ ταῦτο παρὰ τοῖς Ῥωσσοῖς, οἵτινες οὐδόλως ἐπιζητοῦσι τὴν μετὰ τῶν ὁμοίων αὐτοῖς ἀνθρώπων σχέσιν. Μὴ φροντίζοντες εἰμὴ περὶ τῆς ἰδίας αὐτῶν κατοικίας, ἀδιαφοροῦσι περὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, καίπερ τούτων πολλάκις ποθοῦντων εἰς φιλικὰς ἐλθεῖν πρὸς αὐτοὺς σχέσεις. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ὀδησοῦ πύξθη μεγάλην κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τριῶν τετάρτων ἑκατονταετηρίδος· διότι κατοικεῖται νῦν ὑπὸ 150,000 κατοίκων.

Τοιαύτη ἐστὶν ἡ ἐμπορικὴ αὐτῆ πόλις, ἡ καταστάσις πλουσίας διὰ τῶν προϊόντων τῶν ἐνδοτέρων ἐπαρχιῶν. Ἄλλ' ἡ πόλις αὕτη, ἡ ἐξαρτωμένη κυρίως ἐκ τῶν πτωχῶν κατοίκων τῆς Νέας Ῥωσσίας καὶ Βασσαραβίας, οὐδόλως ἐφρόντισεν διευκολῦναι τὴν συγ-

κοινωνίαν. Αἱ ὁδοὶ τῆς Ὀδησοῦ εἰσὶ μὲν βαταὶ τῷ ὁδοιπόρῳ ἐν καιρῷ εὐδίῳ· ἀλλ' οὐαὶ τῷ τολμήσαντι προβῆναι εἰς τὰ ἐνδοτέρα τῆς χώρας διαρκούντος τοῦ χειμῶνος. Ἀπέραντοι ὁδοὶ διακωλύουσιν αὐτὸν ὀλοκλήρους.

Ὁ δημόσιος περίπατος ἐν Ὀδυσοῦ γίνεται ἐπὶ τοῦ τμήματος τῆς πόλεως τοῦ κειμένου παρὰ τὸν λιμένα. Ἀνὰ πᾶν Σάββατον ὁ περίπατος οὗτος πληροῦται ὑπὸ Ἰσραηλιτῶν κατοίκων, συνιστῶντων μέγα μέρος τοῦ ὄλου πληθυσμοῦ, καὶ διερχομένων σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας ὑπὸ τὴν ψυχρὰν σκιὰν τῶν καστανεῶν ἢ τῶν κινρεῶν, τῶν πεφυτευμένων ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ περιπάτου. Τῶν πολυαριθμῶν τούτων Ἑβραίων ὑπάρχουσιν ἐν Ὀδυσοῦ τρεῖς συναγωγαὶ, αἰτινὲς εἰσὶ λίαν κόσμιοι οἰκοδομαί. Ὁμοιάζουσι δὲ, καθάπερ αἱ τῶν διαμαρτυρουμένων ἐκκλησίαι, ἰδιωτικαῖς μᾶλλον οἰκίαις ἢ θρησκευτικαῖς ναοῖς.

Η ΠΤΩΧΗ ΚΑΙ Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Πτωχή τις χήρα ἐνθαρυνθεῖσα ὑπὸ τῆς φημιζομένης γενναϊότητος τοῦ ἐπισκόπου τῆς ὸρκης προσέδραμεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς μονογενοῦς αὐτῆς θυγατρὸς κόρης ὠραίας δεκαπενταετοῦς τὴν ἡλικίαν. Ὁ καλὸς κληρικὸς διακρίνας σημεῖα ἐκτάκτου κοσμιότητος ἐπὶ τῆς συμπεριφορᾶς αὐτῶν, ἐπέτρεψεν εἰς τὴν χήραν ἵνα ἐκφράσῃ θαρραλέως τὰς ἀνάγκας αὐτῆς. Αὕτη τότε ἐρυθρῶσα καὶ δακρυχέοντα τῷ εἶπεν, ὅτι ἐχρεώσται πέντε κορώνας δι' ἐνοικεῖον, εἰς τὴν ἀμεσον ἀπότισιν τοῦ ὁποίου ὁ οἰκοκύριος ἠπῆλει ὅτι ἤθελε καταναγκάσει αὐτήν, ἐὰν δὲν ἤθελε συγκατανεύσῃ εἰς τὴν προαγωγείαν τοῦ τέκνου της τὸ ὅποιον εἶχεν ἀναθεῖναι ἐν πάσῃ ἀρετῇ καὶ σοφροσύνῃ, Ἐδέετο δὲ τοῦ Ἀρχιερέως, ἵνα, διὰ τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ἐπιπροσῆς, καταπέισῃ τὸν ἀσπλαγχνον αὐτῆς πιστωτὴν ὅπως λάβει ὑπομονήν, ἕως ὅτου ἐκ τῆς ἐργασίας αὐτῆς ἤθελεν οἰκονομῆσαι τὰ μέσα τοῦ νὰ τὸν πληρώσῃ. Ὁ ἐπίσκοπος θαυμάσας τὴν ἀρετὴν τῆς γυναίκος, τῇ εἶπεν, ἵνα λάβῃ θάρρος· καὶ λαβὼν χάρτην ἔγραψεν ἀμέσως γραμμάτιον τὸ ὅποιον ἐγγχειρίσας αὐτῇ, εἶπεν, ἀπελθε, γύναι πρὸς τὸν ταμίαν μου μετὰ ταύτης τῆς ἐπιστολῆς, καὶ ἐκεῖνός θέλει σοὶ μετρήσει τὸ ἀναγκαῖόν σοι ποσὸν τῶν πέντε κορώνων πρὸς ἀπότισιν τοῦ ἐνοικεῖου σου. Ἡ πτωχὴ γυνὴ εὐχαριστήσασα ἐξ ὅλης καρδίας τὸν γενναῖον αὐτῆς εὐεργέτην ἔσπευσε πρὸς τὸν ταμίαν, ὅστις ἀμέσως τῇ ἐπέσπευσε πεντήκοντα κορώνας, τὰς ὁποίας ἐπειδὴ αὕτη μὲν δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ, ὁ δὲ ταμίαις δὲν ἠδύνατο νὰ καταπέισῃ αὐτὴν νὰ λάβῃ παραλαβὼν αὐτὴν ἐνεφανίσθη πρὸς τὸν κύριον αὐτοῦ, ὅστις ἀφοῦ ἐπληροφόρηθῃ τὸ γεγονός, εἶπε, τῷ ὄντι ἐγὼ ἔκαμα λάθος διατάξας πεντήκοντα καὶ θέλω τὸ διορθώσαι. Γράψας δὲ ἄλλο γραμμάτιον, καὶ στραφείς πρὸς τὴν πτωχὴν γυναῖκα, ἡ ἀκεραϊότης τῆς ὁποίας εἶχε φέρεῖ αὐτὴν ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ

δεύτερον, εἶπε, τοσαύτη εὐθύτης καὶ ἀρετὴ εἰσὶν ἐντάξαι ἀμοιβῆς. Ἐδῶ, διέταξα νὰ σοὶ δοθῶσι πεντακόσσιαι κορώναι· ὅσας ἐξ αὐτῶν δυνήθεις νὰ οἰκονομῆσας φύλαξαι διὰ προῖκα τῆς θυγατρὸς σου.

Τεράστιον αὐξήσιν τῆς ἀλληλογραφίας μαρτυρεῖ ἐκ νέου ἢ εἰς τὸ Κοινοβούλιον προσαχθεῖσα ἔκθεσις τοῦ διευθυντοῦ τῶν ἀγγλικῶν ταχυδρομείων κατὰ τὸ ἔτος 1830—1881. Ἐστάλησαν δηλονότι 1,176,423,600 ἐπιστολαὶ (ἦτοι 4:3 τοῖς 100 πλεῖστον ἢ κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος) 122,884,000 ταχυδρομικῶν δελταρίων (7:4 τοῖς 100 πλεῖστον) 248,881,000 βιβλιαρίων ἢ διατριβῶν σταυροειδῶς δεδεμένων (16:3 τοῖς 100 πλεῖστον) καὶ 133,796,000 ἐφημερίδων (2:5 τοῖς 100 πλεῖστον). Ἐπὶ συστάσει ἐδόθησαν 10,34,546 ἐπιστολαὶ ἀντὶ 8,739,191 τοῦ προπαρελθόντος ἔτους. Πολλὰ ὅμως δὲν ἀφίκοντο εἰς τὸν πρὸς ὄρον, διὰ τὴν ἀκνηδίαν τῶν ἐπιστειλάντων αὐτάς. 5,300,000 ἐπιστολῶν, 500,000 ταχυδρομικῶν δελταρίων, 4 ἑκατομ. διατριβῶν σταυροειδῶς δεδεμένων, καὶ 400,000 ἐφημερίδων δὲν ἐπεδόθησαν διὰ τὸ ἐνδεὲς τῆς γραπτῆς διευθύνσεως. Ἐρρίφθησαν μάλιστα εἰς τὰ ταχυδρομικὰ κιβώτια ἀνευ οἰασδήποτε διευθύνσεως 27,060 ἐπιστολῶν, ἐν αἷς 4340 περιέχουσαι τραπεζικὰ γραμμάτια 5000 λιρῶν στερνῶν. Ἄλλας τετρακισχιλίας ἀποστολὰς ἐκράτησαν αὐτὰ τὰ ταχυδρομικὰ, ὡς περιεχούσας ἰχθύς, ἀλλᾶντας, αἰλουρίδια, νεκρὰ πτηνὰ κτλ. Τὸ τηλεγραφεῖον μετεβίβασεν 29,966,965 τηλεγραφήματα· ἦτοι 3, 419,000 πλεῖστον ἢ πέρυσιν. Οἱ ὑπάλληλοι ταχυδρομείων καὶ τηλεγραφείων συμποσοῦνται εἰς 48,000, ἐν οἷς δισχιλίας γυναῖκες. Αἱ πρόσοδοι τῶν ταχυδρομείων ἀνέβησαν εἰς 5,440,665· ὑπελείφθησαν δὲ κέρδος καθαρὸν 2,939,646.

Εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Νέας ὸρκης ἀναγινώσκωμεν ἀληθῶς καταπληκτικὰ περὶ τῆς ταχύτητος τῆς ἐκτάκτου ἀμαξοστοιχίας, ἧς ἐπέβαιναν ὁ προσκληθεὶς διὰ τὸν πρόεδρον Γκαρφίελδ ἰατρὸς Ἀμιλτον. Ἀναγγελέντος τῇ 3 ὥρᾳ τῷ διευθυντῇ τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Πανσιλβανίας ὅτι ἦν λίαν κατεπιγούσα ἡ ἀναχώρησις τοῦ ῥηθέντος ἰατροῦ, εὐρέθη μετὰ 9 λεπτὰ ἔτοιμος ἀμαξοστοιχία συνισταμένη ἐκ τῆς ἀτραμάξης καὶ ἐνὸς βαγωνίου· τῇ δὲ 4 καὶ 51 ἔφθασεν αὕτη εἰς Φιλαδέλφειαν καίτοι παρεκωλύθη ἐπὶ 15 λεπτὰ καθ' ὅδον ἕνεκα τῶν διαβαινουσῶν ἀμαξοστοιχιῶν. Τὰ 142 χιλιάμετρα (στάδια), τὰ ἀποτελοῦντα τὴν μεταξὺ τῶν δύο πόλεων ἀπόστασιν διηνήθησαν λοιπὸν εἰς 87 λεπτὰ, ἦτοι ἡ ταχύτης τῆς ἀμαξοστοιχίας ἦτο περὶπου 100 χιλιαμέτρων κατὰ ὥραν τρία λεπτὰ μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησεν ἕτερα ἀμαξοστοιχία, ἥτις ἀνέμενε τὴν πρῶτην, διὰ Μαί Βιεβ, καὶ δὴ μετὰ μεγαλητέρας ἐτι ταχύτητος, τοιαύτης μάλισα, ὥστε ἦτον ἀδύνατον νὰ σταθῇ τις ὄρθιος ἐν τῇ ἀμάξῃ, καὶ ἔπρεπε νὰ κρατῶσι κατὰ τὸ παρατεθὲν καθ' ὅδον δειπνον, τὰ πινάκια καὶ τὰ ποτήρια ἵνα μὴ ἐκσφενδονισθῶσιν

ἀπὸ τῆς τραπέζης. Ἐν Μαΐ Βιῆς τέλος ἤλλαξεν ὁ ἰατρός τὴν ἀμαξοστοιχίαν, ἣτις ἔφερεν αὐτὸν τῇ 7 καὶ 51 λεπτὰ εἰς Βασιγκτώνα. Ἡ ὄλη πορεία, ἣτις ἀλλοτε μὲ τὰς ταχείας ἀμαξοστοιχίας διαρκεῖ 10 ὥρας, διήρκε διὰ τῆς ἐκτάκτου ταύτης, μόνον 4 1/4 ὥρας.

Η ΕΝ ΤΗ ΦΥΣΕΙ ΑΡΜΟΝΙΑ

Γιὰ ἰδῆς, γιὰ ἰδῆς τὸν οὐρανὸν πόσοι φανοὶ στολίζουν !
 Ἀὐτὸς εἶν' λαμπάδες ποῦ φωτοῦν τῇ Θεῖᾳ κατοικίᾳ
 Στῇ γῇ γιὰ ἰδῆς τὰ λουλούδα, πόσο λαμπρὰ μυρίζουν,
 Πόση ἴστων κάμπο βίχουνε ὠραία εὐωδία !

Γιὰ κύττα ἐκεῖ ἀκένωτη, πῶς τρέχει ἡ βρουσοῦλα·
 Γιὰ ἴδες τῆς δὲ σώνεται, νερὸ μαργαριτάρι
 Χύνει, ποτίζει τὰ δένδρα, τὰ λουλουδάκια οὐλα.
 Γιὰ ἴδες τὸνα πῶς βοηθᾷ τὸ ἄλλο μὲ καμᾶρι !

Τ' ἄνθη βίχουν τὴν μυρουδιά, ἡ βρούσις τὴ δροσοῦλα,
 Τὸ δένδρο δίνει τοὺς καρποὺς, ὁ ἥλιος μᾶς φωτίζει,
 Δροσιά μᾶς στέλνει τὸ πρωτὸ ὠραία ἡ αὐγοῦλα
 Κι' ὁ κάμπος μὲ τὰ στάχυα τοῦ μᾶς τρέφει, μᾶς ψωμίζει.

Γιὰ ἰδῆς, γιὰ ἰδῆς ἔξημέρωσε, ὁ ἥλιος λαμπρὸς βγαίνει
 Καὶ ὑπερήφανος ψηλὰ ὑψοῦται ἴστων ἀέρα·
 Φεύγουν τὰ ἀστρα χάνονται κανένα τοὺς δὲν μένει,
 Γιὰ ἴδες ὅλα ξυπνήσανε, ἐπρόβαλεν ἡ ἴμερα.

Τὰ ἔργα τοῦ δὲ ὁ καθεὶς πηγαίνει γιὰ ν' ἀρχίσῃ,
 Ὁ ἀμπουργκὸς ἴστων ἀμπέλι τοῦ, ὁ μυλωνᾶς ἴστων μύλο,
 Ὁ περβολάρης τὸν ἀγρὸν πάει γιὰ νὰ ποτίσῃ
 Κι' ἡ πεταλοῦδα ξεπετᾷ ἀπ' τὸν ἀνθὸ ἴστων φύλλο.

Ἀρχίσαν τὰ ζωῦφια κ' ἐκεῖνα τὴ δουλειά τοὺς·
 Ἡ μέλισσα τὸ μέλι της γυρεύει ἴστων λουλούδια,
 Τὰ χελιδόνια πᾶν νὰ βροῦν τροφή γιὰ τὰ παιδιὰ τοῖς
 Κι' ὁ τοίντζηρας μὲς τῆς ἴσησις ἀρχίζει τὰ τραγοῦδια.

Ἀκούσατε, ἀκούσατε μιὰ Θεῖα μελωδία,
 Γιὰ ἴδες πουλιὰ ποῦ τραγουδοῦν μὲς σὲ κλαδιά δροσάτα.
 Μὲς τᾶνθη, μὲς τὰ πουλοῦδα, μῆσα ἴστων εὐωδία
 Καὶ ἴστων δροσοῦλα χαίρονται τὰ χαρωπὰ τοὺς νηᾶτα.

Πάλι τὸ βράδυ ἔφθασι· καθένας θὰ πλαγίσῃ,
 Θὲ νὰ σωπάσῃ ὁ τοίντζηρας, τὸ θλιθερὸ τ' ἀηδόνι,
 Πουλιὸ μεγάλο καὶ μικρὸ θὰ πάη νὰ κουρνιάσῃ,
 Θ' ἀρχίσῃ τὸ νανούρισμα τῆς νύχτας τὸ τριδόνι.

Τί ἀρμονία θαυμαστὴ ἴστων φύσις ! τί σοφία !
 Καθένας ἔξερι τὴ δουλειά, ποῦ τοῦδωκ ὁ Θεὸς τοῦ,
 Καὶ πάει ἀπαράβατα μὲ τὴ παραγγελία
 Τοῦ Πλάστου καθὼς κι' ὁ Δαβὶδ εἶπεν ὁ ψαλμοδὸς τοῦ !

Σκοτάδι σ' ὄλης τῇ γῇ ὁ Πλάστης θὲ ν' ἀπλώσῃ,
 Νὰ κοιμηθοῦνε ἦσυχά ὅλα τὰ πλάσματά τοῦ.
 Πόσο φροντίζει ὁ Θεὸς γιὰ μᾶς ! Καὶ ὅμως πόσοι
 Ἐν τοῦτοις δὲν δοξάζουν τὸ ἄγιο ὄνομά τοῦ !

Πειραιεύς. Π. Κ. Ἀποστολιδῆς.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

* * Τηλεγράφημα ἐκ Νέας Ὑόρκης ἀπὸ 7 ἑβρίου ἀναγγέλλει, ὅτι ἡ κυβέρνησις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ὤρισε τὴν 8ην Σεπτεμ. πρὸς τέλεσιν δημοσίων δεήσεων ὑπὲρ τῆς ἀναρρώσεως τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας κ. Γάρφνλντ, καὶ ὅτι πάντα τὰ δημόσια καὶ ἰδιωτικά καταστήματα θέλωσι, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, εἶσθαι κεκλεισμένα.

* * Ἀγγλικὸν τι περιοδικὸν ἀναγράφει τὰ ἑξῆς, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται, ὅτι αἱ μυῖαι ὀμιλοῦσιν. Κατὰ παρατηρήσεις ἄγγλου φυσιοδίφου, ἡ γλώσσα αὐτῆ τῶν μυῶν δὲν εἶνε αἰσθητὴ εἰς τὸ ἀνθρώπινον οὖς, αἱ μυῖαι ὅμως μεταξὺ αὐτῶν ἀντιλαμβάνονται αὐτῆς ἄριστα. Δὲν πρόκειται βεβαίως περὶ τοῦ βόμβου ὃν συχνάκις ἀκούομεν παρὰ τῶν μυῶν παραγόμενον, διότι οὗτος προέρχεται ἐκ ταχείας τῶν πτερυγῶν κινήσεως, ἀλλὰ περὶ ἰδιαιτέρων ἤχων οὓς μεταχειρίζονται καὶ δι' ὧν συνεννοοῦνται. Οἱ ἤχοι οὗτοι ἐγένοντο αἰσθητοὶ διὰ τοῦ μικροφώνου. Μυῖα τεθεῖσα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὄργανου, παρήγαγεν ἤχους καταληπτοὺς εἰς τὸν παρατηρητὴν καὶ προσομοιάζοντας πρὸς τὸν χρεμετισμὸν τοῦ ἴππου.

* * Αἱ Τυνησιακαὶ σημαῖαι αἱ ἀλωθείσαι ἐν Σραξ ἀνηρτήθησαν ἐν Παρισίοις ἐν τῷ καταστήματι τῶν Ἀπομάχων. Μία τούτων ἦτον ἡ σημαία τοῦ Προφήτου, εἶναι δὲ ἐκ μεταξῆς πρασίνου χρώματος, μὲ πλαταϊαν ἐρυθρὰν σειρὰν.

* * Αἱ γυναῖκες μέχρι τοῦδε ἐξηρουτὸ τῶν ἐπιστήμων θέσεων ἐν Ἰνδίαις, ἀλλὰ τώρα μία τούτων διωρίσθη μετεωρολογικὸς ὑπάλληλος ἐν τῇ κυβερνήσει τοῦ Μαδράς.

Λύσις τῆς ἐν τῷ ἀριθ. 14 Ἀκροστιχίδος.

- Ε—ωσφόρος
- Σ—άτυρος
- Τ—υφῶν
- Ι—μερος
- Α—φροδίτη.

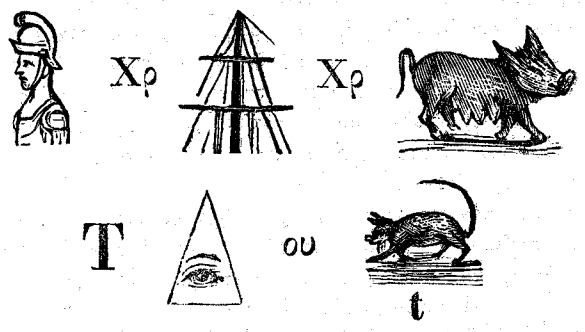
Ἐλυσεν δ' αὐτὴν ὁ κ. Γεώργιος Ι. Θεόφιλος (Πειραιεύς).

Ἀπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τοῦ Διὸς θυγάτηρ καὶ Μνημοσύνης τῆς Θεῖας,
 Ὡ φιλε μου, εἶμαι καὶ πέντ' ὀνομάτων,
 Ὡν χίλια διακόσια ἔξ εἶναι τὸ ἄθροισμά των,
 Τὰ ἀρχικά μ' ἀποτελοῦν ἐκ τῆς Μυθολογίας.
 Τὸ πρῶτον εἶναι παλαιὸν, παλαιατόν τι ὄν
 Πρὸς δὲ καὶ δυσσάπφρευκτον καὶ δημιουργικόν,
 Τὸ δεῦτερον δὲ δικαστὴν τοῦ Ἄδου μοι σημαίνει.
 Τὸ τρίτον δὲ Θεά τις ἦν, Θεά τις ὀπλισμένη
 Προστάτρια δὲ τῶν τεχνῶν ἐφ' ὅλων τε ἐν γένει.
 Τὸ δὲ ἀκόλουθον δηλοῖ πελώρια τιν' ὄντα,
 Προσέτι κ' ὑπεράνθρωπα κατέχοντα προσόντα.
 Τὸ δὲ ἀκόλουθον ποῦ εἶν' τὸ τελευταῖ' ἀφ' ὅλα
 Εἶναι δὲ μία ἐκ πασῶν παντὸς τοῦ ἔτους ὠρα.

Γ. Ι. Θεόφιλος.

ΓΡΙΦΟΣ 4.

Δημητ. Στάης.

Τῷ πρώτῳ πέμψοντι πρὸς τὴν διεύθυσιν τὴν λύσιν τοῦ παρόντος γρίφου δωρεῖται ὑπὸ τοῦ γράψαντος « Ἡ καταστροφή τῶν Γεννητῶν » τοῦ κ. Στεφ. Θ. Ξένου.